

[Holger K. Nielsen]

tion, der er og hele tiden har været en grundlæggende ledetråd for EF-Kommissionen. Et borgernes Europa skal baseres på den såkaldte europæiske kulturelle egenart, dvs. de specifikke europæiske kulturelle traditioner, der gør sig gældende.

Men netop her er vi ved et eller måske *det* afgørende spørgsmål: Er det meningsfyldt at tale om én europæisk kulturel egenart, eller er der i stedet tale om flere forskellige kulturelle egenarter?

Når den såkaldte Europatanke har haft så svært ved at trænge igennem hos danskerne, hænger det bl.a. sammen med, at de fleste danskere i langt højere grad opfatter sig som tilhørende en nordisk kultur frem for en europæisk kultur. Denne nordiske tilknytning har for så vidt altid været anerkendt i den danske EF-politik og er det i hvert fald officielt stadig væk.

Så meget desto mere grund er der til, at vi i Danmark bliver mere bevidste om, hvordan vores nordiske kulturelle tilknytning kan fastholdes. Det gælder både i relation til EF's forsøg på at gå ind på det kulturelle område og i forhold til den indirekte påvirkning, som også har forbindelse med den teknologiske udvikling på massemedieområdet, hvor udviklingen på tv-området giver et tv uden grænser.

Det afgørende er at holde fast i, at det er umuligt at holde sig uden for denne internationalisering på kulturområdet. Men netop af den grund bør vi bevidst og offensivt gå ind i et internationalt kulturelt samarbejde, hvor vi kender vore rødder og er bevidste om dem.

Besvarelse

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Regeringens generelle holdning er, at europæisk kulturpolitik og kultursamarbejde bør foregå på så mange planer som muligt for at give dette kultursamarbejde de bredest tænkelige muligheder.

Kulturpolitisk set har vi mange beviser på, at det har været en rigtig holdning ikke at isolere sig, men tværtimod at tage imod de påvirkninger, der kommer udefra, og samtidig forsøge at få en positiv indflydelse på den europæiske og bredere internationale kulturpolitik.

Danmark og de øvrige nordiske lande har ofte søgt at blive enige om en fælles holdning for at forøge mulighederne for international indflydelse. Denne fælles holdning forsøges stadig

væk i de internationale sammenhænge, hvor alle de nordiske lande deltager. Det er oven i købet min fornemmelse, at interessen for at opnå en fælles holdning er forstærket inden for de senere år.

Der synes at være en gryende forståelse i flere EF-lande og i Kommissionen for det naturlige i at overveje hensyn til de europæiske lande, der ikke er medlemmer af EF. I al beskedenhed har Danmark sammen med Vesttyskland æren for denne udvikling på det kulturelle område.

Det er imidlertid fortsat regeringens opfattelse, at kulturpolitik falder uden for EF-traktatens økonomiske formål. Denne holdning deles af de øvrige EF-landes kulturministre – for nogle landes vedkommende dog modstræbende. Også stats- og regeringscheferne har på flere møder i Det Europæiske Råd tilkendegivet dette principielle standpunkt.

Kultur indeholder imidlertid også en erhvervsøkonomisk side, bl.a. salgsprodukter som film, bøger og plader, som vil kunne falde inden for traktatens økonomiske formål.

Man har imidlertid samtidig erkendt, at kultur er et naturligt og nødvendigt element i den samfundsmæssige udviklingsproces, og jeg mener også, at vi overalt i international sammenhæng skal medvirke til, at den kulturelle dimension bliver en realitet i befolkningernes hverdag.

Denne, skal vi kalde det uforenelighed mellem traktatens formelle udgangspunkt og ønsket om en kulturel dimension i samfundsudviklingen var baggrunden for, at EF's kulturministre på et møde den 27. maj 1988 vedtog en resolution om tilrettelæggelse af det fremtidige arbejde inden for kulturområdet. Resolutionen indebærer nedsættelse af en kulturkomité med repræsentanter for medlemsstaterne og for Kommissionen. Komiteen skal vurdere og forberede mulige ideer og projekter om samarbejde. Kulturkomiteens hovedformål er fra gang til gang at overveje, om konkrete sager, projekter m.v. falder uden for eller inden for traktaten – eller delvis indenfor eller udenfor.

Resolutionen lægger op til at muliggøre et pragmatisk samarbejde og bygger på, at der fra gang til gang, fra idé til idé og fra projekt til projekt tages stilling til, om der er behov for et samarbejde, om alle lande skal deltage, og om der skal åbnes for lande i Europa, som ikke er medlemmer af EF. Resolutionen dækker den